

oštnina
lačana v
otovini

OD
M
E
V
IZ
A
F
R
I
K
E

OKTOBER 1938

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. — Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane Odmev 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Cek. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naših naročnikov opravijo afriški škofje in misijonarji

letno 500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Veseli dan svetega krsta v misijonu.

4. stran: »Krščena sem in lep rožni venec sem dobila. O, kako sem srečna! Pridno molim za ljube dobrotnike.«

V čast Kraljici presvetega rožnega venca.

Misijonarji iskreno prosijo rožnih vencev, svetinjc, križcev, podob in drugih nabožnih predmetov.

Veliko veselje jim napravite, če darujete eno ali drugo ter pošljete Družbi sv. Petra Klaverja. Ker pa zamorci nosijo svoj rožni venec čez dan kar očitno okrog vratu, zato prosimo, naj bodo dovolj veliki in močno pleteni. Kdo ne bi rad poklonil zamorčku tega lepega daru in mu napravil veselja. Prvi rožni venec zmolijo zamorčki vedno za dobrotnika, ki je daroval rožni venec.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Svetemu Duhu, sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Petru Klaverju, sv. Bosku, sv. Mali Tereziji, sv. Andreju Bobolu, sv. Antonu in bl. Konradu, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: E. U. za zboljšanje zdravja; K. K., Novi Sad, za dobljeno zdravje; N. N. za hitro pomoč v hudi denarni stiski; R. F. Č., Gola, za uslišanje v zelo važni zadevi; A. A. F., Križevci, za zboljšanje zdravja in srečen uspeh mature; Fr. Humar za prežete milosti; K. J., Gradec, za uslišano prošnjo; Fr. M., Kremona, za uslišanje v več zadevah; Ter. P., Ponova vas, za srečno prestano operacijo sinu; T. G., Vojnik, za dobljeno uslišanje.

Priporočajo se v molitev.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Sv. Duhu, presv. Ranam, sv. Jožefu, sv. Ant. Pad., sv. Mali Tereziji; M. P., Maribor, za milost duhovskega poklica in za spreobrnjenje očeta od pijančevanja; Jela W. za pomoč v težki dolgi bolezni; če bo prošnja uslišana, obljubljena javna objava in vsakoletni botrinski dar zamorčku.

St

Pismo iz Vatikana.

Državno tajništvo
Nj. Svetosti
št. 169332

Iz Vatikana, 3. junija 1938.

Gospa grofica!

Bogata zbirka Vaših tiskovin, ki ste jih blagorodna grofica v svoji otroški vdanosti tudi letos predložili sv. Očetu, dokazuje, kako Vaša draga Družba sv. Petra Klaverja res vsestransko deluje, kot vedno doslej. Širjenje misijonov in sv. evangelija, to sta dve veliki deli, ki se jima je tako vneto posvetila, kot zasluži eno ko drugo. Svetega Očeta to veseli in zlasti še, ko je tudi uspeh primeren Vašemu vsestranskemu delu, to pa navzlic težavam, ki apostolat ovirajo.

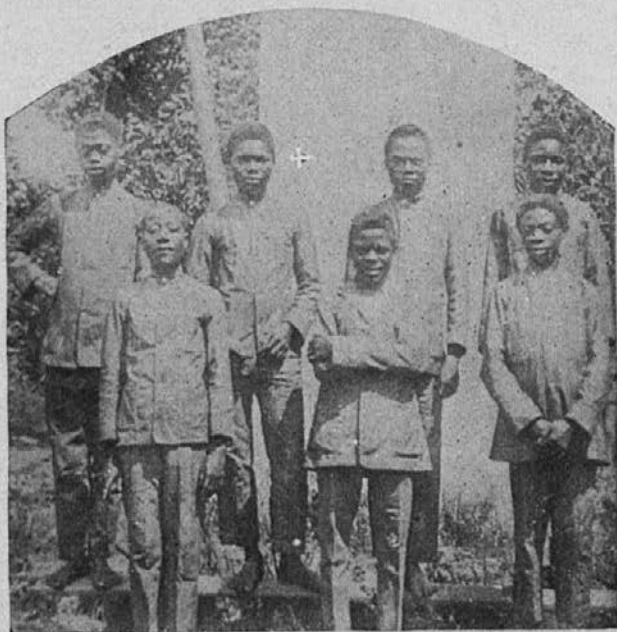
Sv. Oče se zahvaljuje za darilo in srčno želi, da bi Vaše delo bilo čedalje bolj obširno in plodovito. Proseč Boga obilno božje luči in božje naklonjenosti, pošilja prav iz srca svoj apostolski blagoslov Vašemu blagorodju, kakor tudi vsem dobrotnikom Vaše Družbe in sploh vsem, ki pripomorejo s svojim delom, darili in žrtvami, da prospeva delo tolike važnosti.

**Sprejmite izraz visokega spoštovanja*

Vaš v Gospodu vdani

E. kardinal Pacelli.

Vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja,
Rim

Moji pridni zamorski dečki, ki se učijo za katehiste.

Šola za katehiste v divjem zaledju Kameruna.

Poroča p. Anton Schmid, Mill-Hillski misijonar.

(Dalje.)

Kaj pa ročno delo? Tukaj možje radi prepuščajo ženam vse poljsko delo, da orjejo, kopljejo, plevejo in kose. V tem oziru naj krščanski možje dajo boljši zgled. Zato sem svoje katehiste učil, kako naj sučejo koso, motiko, lopato, sekiro, da se bodo navadili vsega poljskega dela. Bili so med njimi 30 letni možje, ki dotlej še niso imeli lopate v rokah; zdaj so se naučili vsega dela tako, da jih je veselje gledati. Saj katehist mora znati pomagati pri zidanju cerkve; zato so imeli priliko, da smo gradili svoja zasilna poslopja, da so se naučili tudi zidarskega in tesarskega posla. Pozimi smo pletli vrvi, izrezovali kropilnike za blagoslovljeno vodo in vsak je moral znati svojo

obleko sam zakrpati. Nekateri so se naučili šivanja na stroj; le žal, da nimamo več strojev. Vsak mora znati tudi pri sv. maši streči in opravljati cerkovniški posel. Letošnje počitnice bodo preživeli kar tukaj, da se v ročnih delih še bolj izvežbajo.

Vsak delavec je vreden svojega plačila. Vsak dan je miza pokrita za 42 lačnih želodcev. Ker bi nam kuhanje vzelo preveč časa, naročim kuhano hrano v vasi. Revne žene prinesejo vsak dan kuhano koruzo in sočivje v vas. Tudi zabeljeno in soljeno bi moralo biti, toda s to stvarjo gre težko, ker je drago. Zato moram vsak teden za zabelo še nekaj dodati. Za 50 din moram enega človeka priživiti cel mesec.¹ To, kar zjutraj dobijo, je za zajtrk, kar ostane, je za kosilo. Zvečer prinesejo druge žene večerjo. Mesa navadno nimamo. Prvo meso je prišlo na mizo, ko je misijonar ustrelil opico. Le na večje praznike zakoljemo kozo ali ovco. Pri jedi sede na bambusovih klopeh, skleda je pa kar na tleh, zato ker nimamo miz.

Pa tudi obleke jim je treba. Kdo jim jo bo napravil, ako ne katehistovski zavod? Lani, ko je bil še samo en razred, sem dal napraviti vsakemu gojencu po eno obleko s hlačami dokolenkami; stalo je vse skupaj 11 funtov šterlingov. Malo, a vendar veliko. Letos je še enkrat toliko učencev; do sedaj niso še nič dobili. Morebiti se zgledi kak dobrotnik?

Kaj pa zidanje? Omenil sem že nekaj prvih popravil. Medtem smo postavili že nekaj novih hiš — vse preprosto in domače, kar se tiče zidave in materiala. Imamo zadosti prostorno šolo, toda ni še bila popolnoma pokrita s travo, ko je prišel vihar in jo v temeljih premaknil, streho pa razkril. Poslopje smo zopet pomaknili nazaj in na eni strani podprli z bambusovimi koli, in streho zopet pokrili s travo. Šolo torej imamo. Še tri druge hiše so za spalne prostore z 18 posteljami. Eno hišo še dozidavamo; ta bo za sestanke ob prostem času, kadar bo deževalo, in obenem za delavnico in obednico. Kaj se hoče; ne zahtevamo mnogo, a kar mora biti, mora biti. Ta poslopja ne bodo vzdržala dolgo časa, zato gojimo tiho željo, ki naj nam jo ljubi Bog izpolni, da pridemo kmalu do zidanih in s pločevino pokritih poslopij.

¹ Glejte, prijatelji misijonov: Lepa prilika je to, da si pridobite zaslug! Op. uredništva.

Kaj pa naši gojenci? »Vsak naj bo vsaj za silo pismen,« tako se glasi pravilo in predpis. Majhna zahteva, a treba je pomisliti, da smo tukaj glede šol zelo zaostali. Eden od gojencev šole sploh še ni znotraj videl; za silo se je sam naučil brati in pisati. Je nad 30 let star in je bil potem, ko je bil krščen, prav vnet katehist na najbolj severni točki prefektуре. Več stotin katehumenov je poučil za sv. krst in mnogim odraslim in otrokom je v sili podelil sv. krst. Zdaj sedi med svojimi mnogo mlajšimi tovariši, da bi mogel svojim rojakom še bolj izdatno pomagati. Nekateri mojih gojencev so bili že dve ali tri leta katehisti, nekateri pet, nekateri celo deset let.

Koliko jezikov znajo moji katehisti, boste vprašali. Prišli so iz petih misijonov in govore deset različnih narečij. Ker niti eno teh narečij ni, da bi ga vsi razumeli, si pomagamo z angleščino. V Kamerunu govorijo trideset različnih jezikov, in za vse te bi imel le enega tolmača. Potrudil sem se, da sestavim vse jezike, ki jih razume posameznik. Seveda so si mnoga narečja zelo podobna, druga pa zopet čisto nič. Dvanajst mojih gojencev govori še vsak po sedem drugih jezikov razen angleščine, eden celo osem. Izmed mlajših, ki so doslej le vaško šolo obiskovali in še nič po svetu bili, govori večina le še po dva tuja jezika. Bodo torej vendarle sposobni, da bodo posredovali med svojimi rojaki sprejem sv. vere.

Kako pa katehistov potrebujemo v teh krajih in kako potrebna je bila šola za vzgojo katehistov, boste razvideli iz odlomkov pisem, ki sem jih dobil od misijonarjev po raznih krajih.

Preden sem zavod odprl, je pisal neki misijonar iz misijona, ki ga je bil pravkar ustanovil: »Žal mi je, da Vam ne morem poslati nikogar kot gojenca v Vašo šolo. Pa zato nikar ne mislite, da me to vprašanje ne zanima. Nasprotno. Toda razumeli boste moj položaj: sam imam premalo katehistov, tako da bi jih potreboval še dvajset. Od teh, ki so, ne morem nobenega poslati, ker bi sicer bila dotična vas dve leti brez katehista. Šol pa še nimamo in torej niti šolarjev ni, da bi jih poslal.«

Iz nekega drugega pisma: »Upam, da Vam bom prihodnje leto mogel poslati pet katehistov v Vaš zavod, da se bodo bolj izobrazili za svoj poklic; vendar za gotovo ne vem, ker bi jih silno težko pogrešil. V tem primeru bi moral takoj pet novih od kod dobiti, ker sicer bi nekatere vasi ostale brez katehistov.« Res mi je dotični pater enega poslal, ampak nadomestila ni dobil.

Zopet drugi piše: »Prepričan sem, da se bo pri nas v nekaj letih vse obrnilo na boljše, kakor hitro bodo začeli prihajati katehisti iz Vaše šole. Potem bomo lahko poslali še druge, ki jih danes še ne moremo.«

In še eden, ki vé, kako smo v zadregi s katehisti: »Ne prosim Vas, da bi mi poslali katehista, ker vem, da jih za enkrat nimate na razpolago. Ko bi mi ga pa le poslali, vem, da bi sami prišli v zadrego.«

Zato pa: Iz ljubezni do Boga, iz usmiljenja do nemrjočih duš in do misijonarjev Vas prosim: ako hočete storiti dobro delo, mislite na to, kako bi pomagali katehistom v Njininkomu, da bi mogla njih šola prospevati Bogu v čast in v blagor duš.

Prip. uredn. Vzdrževanje zamorskega katehista znaša mesečno 100 din ali na leto 1200 din. Vsak najmanjši dar v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

En sam sončni žarek.

Že pred šestimi leti je poročal p. Vital Fuchs v »Odmevu«, kako manjka v misijonu Kevelaer večjih cerkvá. Zdaj je pa prav velika potreba nastala, da se postavi nova cerkev, kot je to razvidno iz pisma njegovega naslednika p. Feliksa Seger, misijonarja v Marianhillu.

Kevelaer je eden največjih misijonov v vikariatu Marianhill, a ima tako malo lastnega zemljišča, kot je ploskev kakega navadnega vrta. Niti za dve kravi mrve bi ne zraslo na njem. Zato pa nam da sosed kmet toliko travnika, da je za pašo.

Pa čeprav smo revni kot cerkvena miš, nam je Bog vendarle že v marsikakem pogledu pomagal, pa res tako, da se kar vidi božja pomoč in blagoslov. Tako smo mogli misijon vzdržati in zboljšati.

Naš misijon ima majhno cerkvico, pokrito s pločevino, a bi potreboval prostorno cerkev, ker je ob nedeljah ta mnogo premajhna. Ljudje so kar stlačeni v njej, a jih mnogo mora ostati zunaj. Ob večjih praznikih pridejo kristjani s stranskih postaj, pa ne najdejo nobenega prostora, tako da navzlic večdnevni hoji niso pri službi božji, kot bi morali biti.

Ko smo premagali prve in težke ovire, smo letos začeli zidati novo cerkev. V maju smo začeli, v nekaj tednih,

Veliko premajhna je naša misijonska cerkva.

upam, bo cerkev že imela svoje temelje. Videli smo, da denarja, ki ga je moj prednik nabral, ne bo dosti, a začeti smo morali že zavoljo dobrotnikov, ki so pričakovali, da bo njih denar porabljen za zidavo, kot so ga namenili. Pričeli smo v upanju, da bo Bog dal svoj blagoslov, kot ga je že tolikokrat, saj pregovor pravi, da kjer je sila največja, tam je pomoč božja najbližja.

Nabrani denar se je porabil za napravo potrebnega materiala in bo še nekaj ostalo za zid. Kje so pa okna, vrata in vsa notranja oprava? Komaj bo še za tri zidarje in za dekleta, ki so delali opeko. Opeko bo treba sedaj žgati, pa ni denarja za drva in žgalnico. Naš škof, ki sem ga zaprosil pomoči, za enkrat sam nič nima, zato nam pri najboljši volji ne more pomagati. Kaj naj storim? Ali naj napravim dolg? Kako ga bom pa plačal? Rekel sem: Najprej prav goreče molimo, potem bo že Bog pokazal, kaj nam je storiti. In jasno sem spoznal: Obrni se na Klaverjevo družbo, tu boš dobil pomoč.

Tako sem napravil prošnjo na Vas. Pomagajte mi, ker ne prosim za nepotrebne stvari, a drugega izhoda ni.

Povsod vse temno, edini sončni žarek je Vaša Klaverjeva družba.

Vprašali me boste: Kaj pa Vaši lastni kristjani? Ali ne bodo pomagali?

Seveda bodo, pa še mnogo in so že. Celo vaški poglavar je prišel delat tlako. Temelj smo skopali in kamenje pripravili vse sami, tudi ženske so kopale kakor moški. Obdelujejo kamenje in ga nosijo na stavbišče, ker vozne živine nimamo. Kdor pa sam ne pride, mora koga najeti ali dati v denarju.

Do zdaj smo prebrodili marsikako težavo. Včasih se zdi, ko da hudobni duh sam ovira naše delo. Zato prosim: molite za nas in za prospeh našega dela. Jaz se Vas bom spominjal pri sv. maši.

35.000 kilometrov vožnje v dveh letih.

Angola in Kongo, področje misijonskega škofa Pinha iz kongregacije Svetega Duha, je štirikrat večje kot Portugalska. Za misijonsko delo vneti in požrtvovalni škof je skoro vedno na potu. Ledina, ki jo mora orati, je velika, primanjkuje pa mu duhovnikov. Iz njegovega pisma, ki ga je poslal naši Družbi sv. Petra Klaverja, priobčimo tole:

Suhi letni čas sem uporabil za dolgo potovanje v osrčje dežele. Ta suhi letni čas traja pri nas približno tri mesece: od srede julija do srede oktobra. Na povratku je števec v mojem malem vozu kazal 10.787 km — to v pičlih treh mesecih! Avtomobil je moral na poti mnogo pretrpeti; bil je zelo poškodovan. Upam pa, da mi bo nekaj časa še zvesto služil, če ga bomo dobro popravili. V dobrih dveh letih je prevozil že več kot 35.000 km in se zato nekateri kar čudijo, kako je mogel toliko vzdržati.

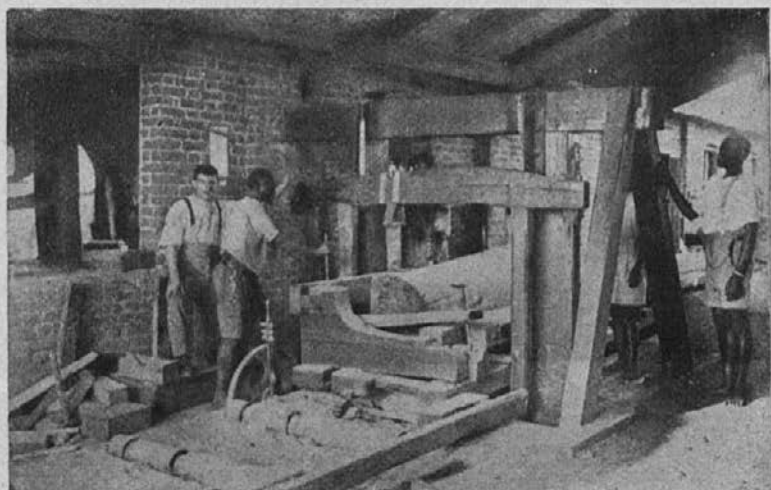

Kakor Hotentoti!

Prejeli smo ganljivo poročilo misijonark sv. Frančiška Saleškega, kako so morale v revnih okoliščinah začeti svoje misijonsko delo v Witkrazu (Namakvalandija).

Naš prečastiti misijonar p. Forster ima tu tako majhno in nizko stanovanje, da poleti v svoji edini sobici niti

stanovali ne more, ker sonce z neznosno vročino pripeka na pločevinasto streho. Zato si je postavil zasilno kočo pod nekim drevesom, prav kakor imajo Hotentoti svoje kočice. Med štiri kole je razpel prazne vreče, vse skupaj pa je pokril z bičjem. Da je varen pred kačami ponoči, ga straži zvesti pes. Kadar je ponoči močna sapa, ga kar pesek zasuje; kadar pa dežuje, je do kože premočen. Težko nam je pri srcu, ko gledamo, kako borno stanuje priletni

Naša misijonska žaga. Pripravljamo les za novo cerkev.

misijonar, ki je svoje najboljše moči pustil v misijonskem delu. Radi bi mu pripravili udobnejše stanovanje, toda denarja nimamo.

O, ko bi imeli še malo cerkvico, da nam ne bi bilo treba hoditi daleč gor v Osterrode. Prečastiti gospod misijonar je nasadil bambusa, ki bo služil za stene novi cerkvici. Lepo raste in je upati, da bo do božiča dovolj trden za uporabo. Potem pride na vse to še lahka pločevinasta streha in morebiti pride na sveti večer že božje Dete pod streho naše nove cerkvice. Kako bomo vesele, ako bomo smele imeti Jezusa dan in noč v svoji bližini tu v Witkrauzu!

Vesti iz našega misijona.

Piše brat Val. Poznič, kongr. Sinov presv. Srea, misijon Glen-Cowie, Južna Afrika.

Pred kratkim pride k meni siromašna zamorska deklica in pravi: »Lepo prosim, ali bi mi mogli dati kako obleko?«

»Otrok moj,« ji rečem, »prav nobene obleke nimam več. Tiste, ki mi jih je poslala lansko leto Družba sv. Petra Klaverja, sem že vse razdal.«

Pa me je deklica tako milo in proseče pogledala ter moledovala dalje: »Ali tista dobra mama tam v Evropi res nima več oblekic za nas sirote zamorčke?«

»Veliko ima skrbi, saj mora za vse zamorčke v Afriki skrbeti. Pa bom vseeno spet prosil in poskusil.«

Tako je. Tiste oblekice, ki ste nam jih poslali lani, so zamorčki že skoro raztrgali. Saj ni čuda, ker imajo le eno obleko. Sedaj naj Vam povem pa še nekaj o naši misijonski šoli.

Našo šolo v misijonu obiskuje 92 otrok. Od teh jih je 54 stalno pri nas in moramo popolnoma zanje skrbeti, ker so starši revni.

Večkrat nam pripelje kak zamorski oče po enega ali dva otroka in pravi: »Tu jih imate, da jih boste poučili in vzgojili v poštene in pridne ljudi.«

Ne samo oblekic za dekleta, tudi hlačke za fantke bi rabili. Naša misijonska blagajna je presuha, da bi zmogla vse te otroke z najpotrebnejšim oskrbeti. V misijonu Tweefontein, kjer smo leta 1934 tudi ustanovili šolo, smo takoj dobili precej fantov, a izmed deklet ni prišla nobena. Vprašali smo jih, zakaj ne pridejo v šolo?

»Kako naj pridemo, ko pa nimamo obleke,« so spet tožile žalostno.

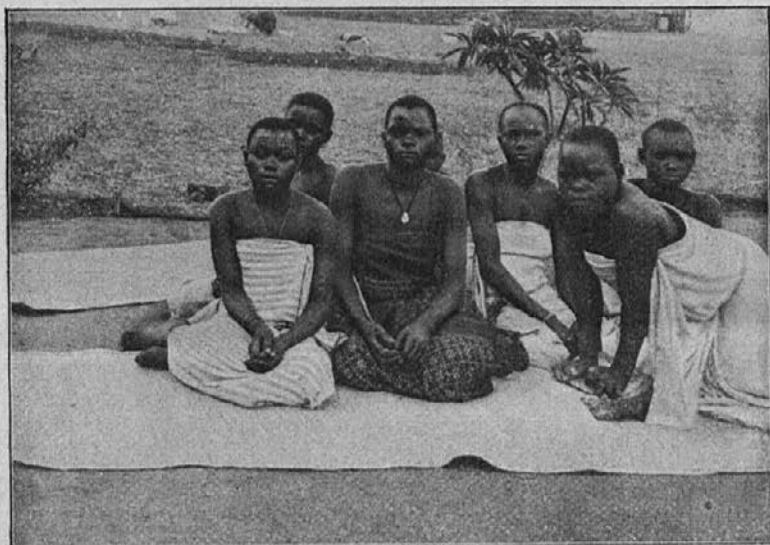
Nekateri starši tudi zato ne pustijo deklet v našo misijonsko šolo, ker se bojijo, da bi se preveč naučile in bi potem v mesta silile ali pa se tam celo poročile. S tem bi pa seveda oče zgubil 4 do 6 volov, katere sicer dobi od bodočega ženina. Še vedno neke vrste kupčija z dekleti.

Zato smo pred kratkim sklicali zborovanje. Rekli smo ljudem, naj pridejo dekleta v šolo v tisti obleki, kot jo imajo doma. Glavni predmet pouka da bo ročno delo, šivanje, krpanje, pletenje; poleg tega se bodo učile tudi brati in pisati. To je izdalo. Starši so poslali v šolo po

eno dekle in pozneje še eno, če jih je bilo več v družini. Težavo so delale dekleta same, ker so se odločno branile priti v stari obleki v šolo.

Kaj storiti?

Prosili smo zamorskega poglavarja, da pošlje svojo hčer za nekaj tednov k nam v misijonsko šolo. To bo potem zgled za druge. — Res je poglavarjeva hči prišla. Odložila je ves nakit z vratu in vse obročke z nog. Glavo pa je pokrila z modro ruto tako, da se je videla v novi obleki kot ena naših deklet.

Zamorske deklice prosijo oblačil, da bi mogle v cerkev in v šolo.

Led je bil prebit. Odslej pridejo dekleta rade k nam v šolo, a dati jim moramo obleko, da se morejo dostojno obleči. Tako pridobimo naše zamorce z deli telesnega usmiljenja za sv. vero. Kdor ima mladino, ima bodočnost. To pa nam je mogoče storiti edinole z Vašo pomočjo, blagi dobrotniki.

Drugo sredstvo, da pridobimo srca poganov, je naša bolnišnica. Koliko duš že smo mogli v naši bolnišnici krstiti še v zadnji uri. Seveda tudi vzdrževanje bolnišnice mnogo stane, ker bolniki sami nič ne plačajo ne za zdravila, ne za prehrano. Tudi tukaj je naša edina pomoč za-

upanje v božjo previdnost. Kolikokrat se zadovolji misijonar s črno kavo, da more dati mleko bolnikom. Toplo priporočamo našo bolnišnico radodarnosti milih dobrotnikov.

Res da je življenje misijonarjev obloženo z vsakovrstnimi križi in težavami. Vendar ko ve, s kakšno ceno je odkupljena vsaka duša, prenaša z veseljem težave misijonskega življenja v hrepenenju, da bi čim več neumrljivih duš mogel rešiti za nebesa.

Misijonski prijatelji, pomagajte nam z molitvijo in darovi!

Rast in cvet.

Prav živahno se razvija redovno življenje v vzhodnoafriških misijonih. Po svetovni vojski se je v Peramihi ustanovila prva kongregacija za sestre domačinke. Potem so sledile oblatinje sv. Benedikta, v domačem jeziku »Watawa« imenovane. Sestra Epifanija Steiger O. S. B. piše kratko a zajemljivo o tem, kako prospeva redovno življenje.

Naše Watawa-sestre se prav lepo udeležujejo. Pred 14 leti so bili prvi začetki: priglasi se je nekaj otrok iz divjine. Aprila letos me je poklicala naša častita mati prednica zopet v Peramiho, da naj nadaljujem z vzgojo sester domačink. Zelo sem vesela, ko vidim, kako je to združenje napredovalo v času zadnjih 12 let, kar me ni bilo tukaj. Mnogo jih je že napravilo obljubo, vedno nove še prihajajo v zavod »Utawani«, kot ta samostan imenujejo.

Nj. ekscelenca, prečastiti gospod opat in škof Gal Steiger, smatra za potrebno, da bi se za sestre domačinke postavil nov večji samostan, ker je ta premajhen, pre-slabo zidan in se že skoro podira. Sestre naj bi se učile tudi bolnikom streči, otroke vzgajati in starčke in bolnike čediti, ko je toliko takih zapuščenih revežev tu. Te želje seveda se ne bodo mogle takoj uresničiti, ker nimamo še niti pare za zidanje novega samostana, iz Evrope pa nas bolj slabo podpirajo. Štiri sestre domačinke bodo drugo leto že pripuščene k vzgoji otrok. Pri krstih, spovedih, sv. obhajilu in ob birmi pa že zdaj pomagajo in nadzorujejo. Tudi pridno molijo za naše dobrotnike.

Sestra domačinka.

Duhovne vaje za matere na otoku Madagaskar.

Poroča sestra Marija Izabela, misijon Betafo.

Ta teden so bile pri nas duhovne vaje za žene in matere. Prav spodbudno je bilo te dni opazovati te žene, ki so bile prišle od vseh krajev misijona s svojimi dojenčki. Pogumno so napravile tako dolgo pot in to v tej deževni dobi, samo da bi slišale božjo besedo. Kako vztrajne in požrtvovalne so te blage duše, ki so še do

nedavna bile poganke. Prav gotovo so bili naši dobrotniki deležni obilnih sadov njih molitve; saj so po svoje pripomogli, da so te žene sedaj kristjane.

Deklica v goreči koči.

Piše brat Val. Poznič, misijon Glen-Cowie, Južna Afrika.

Pred nekaj meseci se je zgodila v bližini našega misijona velika nesreča.

Neka zamorska deklica je kuhala pred kočo zajtrk. Bila je sama doma. Ker je močno pihal veter, se ji je vnela obleka. Deklica pa, mesto da bi vrgla gorečo obleko od sebe, je zbežala v kočo. Tako se je vnela tudi koča.

Na grozno vpitje priteče sosed in potegne deklico vso opečeno iz koče. Nato pride k nam naznanit nesrečo. Z vozom smo takoj poslali po deklico, ki je bila sicer še živa, a strašno po vsem šivotu opečena. V groznih mukah je živela še tri dni. Niti tretjina kože ni bila nepoškodovana. Celi kosi opečenega mesa in kože so odpadali od telesa. Vendar je deklica bolečine zelo vdano prenašala.

Ni bila še krščena, a se je pridno pripravljala na sv. krst. Sama je sedaj prosila za sv. krst. Takoj smo jo krstili. Tako je njena duša po velikih mukah v krstni nedolžnosti odhitela v nebesa.

Kratka misijonska poročila.

Vedno nove šole. Pomagali ste nam, da smo mogli razdeliti potrebno število katekizmov in nastaviti učitelje na novo šolo. Lepa nova šola je 2 uri oddaljena od glavnega misijona in jo bomo 1. novembra odprli za 70 otrok. 5 katehistov poučuje več odraslih. Več 100 otrok poučujejo učitelji, ne sicer po šolah, ampak po navadnih kočah. Ravno sedaj smo začeli pouk v nekem čisto poganškem kraju, pa se je zglasilo že 50 otrok. Ljudje so sami postavili neko večje poslopje, da bo vsaj učiteljica imela kje stanovati in

da bo mogoče šolske potrebščine kam spraviti. Ako bi mogel zidati večjo šolo, bi se priglasilo veliko število drugovercev. Takih krajev je tu še mnogo. Ako nas bo domovina podpirala, se bo razvilo lepo misijonsko življenje. Vedno opominjamo zamorske otroke, da naj molijo za svoje dobrotnike.

Misijonar iz Marianhilla.

Zopet doma. Dva meseca sem bil zunaj. Bil sem najprej v Bambesi pri kralju Mburuma, da bi tam postavil novo šolo in nastavil novega učitelja. Vse tod okrog je še pogansko... Stotine ljudi in

vasi poganskih! Predaleč je ta kraj, da bi bilo mogoče vpeljati misijonsko postajo. Kako sem žalosten! Vse vdano grehu in pijanosti. Nihče se ne zmeni za Boga, nihče ne pozna imena Jezus. Toda tudi za te reveže mora priti ura odrešenja! — Potem je bilo treba 8 dni hoda, da smo prišli v deželo kralja Mpanshya. Tu smo postavili šolo iz opeke. Ljudje so tu nekaj boljši. Vaškega poglavarja

sem krstil na dan sv. Ignacija v Katandue. Mnogo otrok je tu. Kako rad bi jih pripeljal k božjemu Odrešeniku. Nanošenih imamo že 120 tisoč kosov opeke za prenočevanje otrok in za sestrsko hišo. Msgr. Wolnik mi je obljubil, da pošlje sestre v Katandue, kakor hitro bo hiša dozidana. Manjka mi še 100 funtov.

P. Stanislaw Siemienski, D. J.,
Rodezija.

Tri velike težave sem imela in jih priporočila božji služabnici. Prosila sem jo zlasti, naj izprosi, da pride mir in sloga v neko zelo razrvano družino. Nista minili dve uri, ko so si bili člani tiste družine že dobri prijatelji. Vse kaže, da je blagopokojna dobrotnica te ljudi za zmerom spoprijaznila. Tako upam, da me bo uslišala še v dveh drugih primerih.

Mati neke družine.

Po priprošnji blagopokojne ustanoviteljice je neka redovna sestra v našem samostanu našla hitro pomoč v nekem zelo težkem dušnem in telesnem trpljenju.

Ženski samostan Sv. J.

Marija Tereziya mi je pomagala v stanovskih zadevah, v družinskih sporih, v boleznih in celo v denarnih zadevah. To zapišem zato, ker mislim, da mora vsaka dobrotca, ki jo po njej prejmemo, nekaj pripomoči, da bo proglašena za svetnico. To je moja velika in prisrčna želja.

E. W.

Morala sem iti na težko operacijo. Takoj sem začela opravljati devetdnevnicu k božji služabnici Mariji Tereziyi Ledochowski, da bi se mi bolezen zboljšala. Deveti dan sem se počutila znatno boljše. Prosim, da to priobčite iz moje velike hvaležnosti do božje služabnice Marije Tereziye Ledochowske, ki mi je že tolikokrat pomagala

S. H.

Po neprevidnosti sem se nekaj ranila in je vse kazalo, da bo treba operacije. Zaupno sem se obrnila do naše blage ustanoviteljice in že v naslednjih dneh se je rana zacelila. — Pomožna misijonarka.

Zatekla sem se k služabnici božji Mariji Tereziji v boleznui, za katero sem trpela že celih 10 let. Čeprav sem prej vsa zdravila poskusila, mi vendar ni nič pomagalo. Moja nebeška pomočnica »mamica zamorčkov« pa je uslišala mojo prošnjo ter mi je zopet izprosila ljubo zdravje. Iz vsega srca se ji zahvalim za to veliko dobroto.

T. N., Rovte.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v boleznui v želodcu. Priporočam se ji še nadalje.

E. K. Sv. Barbara v H.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim, da sem srečno prestala nevarno operacijo. Priporočam se ji za popolno zdravje ter pošiljam obljubljeni botrinski dar.

M. H. Nezbiše.

Hudo sem trpela na očeh. Pa sem si mislila, bom še poskusila zateči se s prošnjo za pomoč do služabnice božje Marije Terezije. In sem takole molila: »Moj Bog, ako je tvoja sveta volja, da bo Marija Terezija enkrat prišteta k svetnikom, prosim te, daj mi milost, da moje oči zopet popolnoma ozdravijo. In glej čudo, trenutno je padlo nekaj z mojih oči in naenkrat sem videla dobro kot pred boleznijo. Odprem bukvice in videla sem črke jasno in čisto. Neskončna zahvala Bogu in služabnici božji.

A. G., Mala Nedelja.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje in čudovito pomoč v neki važni zadevi. Prosim javne objave.

M. T., D. Logatec.

Že večkrat sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji s kako prošnjo in vselej mi je prišlo olajšanje v stiski. Prisrčno se ji zahvalim ter se ji še nadalje priporočam in mило prosim, da bi mi izprosila popolno zdravje.

M. Š., Radenci.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je že večkrat pomagala v boleznui. V vseh težavah se obrnem k njej in vedno mi pomaga. Priporočam vsem, ki so v katerikoli stiski, da se k njej zatečejo.

N. N., Črnomelj.

Kot dijak sem bil v nepopisni stiski. Zapreke neprodinrne. Tako da po človeški sodbi zame sploh ni bilo mogoče več ugodne rešitve kljub vsemu resnemu prizadevanju. V tem skoraj obupnem položaju sem se z vsem zaupanjem zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski ter obljubil javno zahvalo, če bo pomoč učinkovita. In res, v globoki hvaležnosti priznam, pomoč je bila naravnost prečudna in nerazjasniva. Došla mi pomoč je tako učinkovita, da jasno vidim v njih neposredno božjo pomoč in priprošnjo služabnice božje. — Zato pa bi rad zaklical tako jasno, da bi me vsakdo slišal, ki se znajde v izrednih dušnih in telesnih težavah: zatecite se za pomoč k služabnici božji Mariji Tereziji in spomnite se tudi njej tako dragih afriških misijonov.

Jožef Srečko.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za vrnjeno zdravje moji ljubi mami. Priporočam se ji še nadalje in obljubim, da bom po svojih močeh vedno pomagala ubogim afriškim misijonom.

H. K. P.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se iskreno zahvaljujejo za prejete dobrote in milosti: A. P., Gajniče, za dve takoj uslišani prošnji ter se še priporoča v neki važni zadevi. — Ž. M., Šmarje, za večkrat uslišano prošnjo. — Cec. G., Slivnica, za dobljeno pomoč v važni zadevi. — A. C., Maribor, za uslišano prošnjo v zelo važni in zamotani zadevi. — N., Petrovče, za dobljeno zdravje. — N. N., za očitvidno pomoč v denarni zadevi. — A. S., Polje, za dobljeno pomoč v sodnijskih zadevah. — I. P., Polje, za vrnjeno zdravje v glavi. — N. N., Vipava, za uslišano prošnjo v zelo hudi zadevi. — P. R., Ljubljana, za čudovito pomoč v neki važni zadevi. — Terezija Gorenšek, Frankolovo, iskrena zahvala za uslišano prošnjo; v zahvalo pošilja obljubljeni botrinski dar. — V. B., Struge, zahvala za večkrat uslišane prošnje. Priporočam njenemu varstvu sebe in celo družino. — F. A., Kranj, zahvala za uslišano prošnjo.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: N. N., Ljubljana, za pomoč v hudi stiski. — B. A., Tržič, za ljubo zdravje. — T. P. v B. v neki zadevi; če bo uslišana, obljubi botrinski dar dvema zamorčokoma. — T. K., Ruše, za ljubo zdravje. — G. L., Sladka gora, v neki zadevi. — M. M., Ljubljana, v važni družinski in gospodarski zadevi. — J. M., Podbož, za zdravje ljubemu sinu in za pomoč pri operaciji v glavi. — Fr. Š. za dušno in telesno pomoč v težkih družinskih razmerah.

Častilec Marije Terezije

piše v smislu Gospodovih besed: »Kdor sprejme katerega teh malih, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal.« (Marko IX., 36.) »O kako bi rad povabil vse bralce tega lista, da bi, ako jim je le mogoče, iz spoštovanja do božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske sprejeli v svojo oskrbo kakega revnega zamorskega otroka. Letna preskrba take sirote stane v misijonski sirotišnici 1200 dinarjev. Marsikdo bi zmožel to vsoto.

Na noge torej, dragi misijonski prijatelji in vse blage duše! Za menoj! Name se zanesite! Pokažimo v dejanju, da ljubimo Marijo Terezijo in njeno Družbo sv. Petra Klaverja. Na dan z denarjem! Kdor ne more dati vsega, naj dá nekaj, ali pa naj pošilja preskrbnino v obrokih. Toda nihče naj ne izostane! Iz ljubezni do Boga: dobrotniki na plan!«

N. N.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

дне 15. oktobra, praznik sv. Terezije Avilske;

дне 28. oktobra, praznik sv. apostolov Simona in Juda.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Karel Čeč.

38 12

Afrika kliče!

Milijoni duš prosijo rešitve!

Blaga deklinška duša, ali ne bi hotela pomagati? Ali nisi pripravljena vse zapustiti, vsemu se odpovedati in živeti edinole za Boga in za duše?

Služabnica božja Marija Terezija je spisala knjižico z naslovom »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Ako imaš veselje do misijonov, naroči si to knjižico in beri jo z veliko pozornostjo. Stane din 4.50. Naslov glej na drugi strani ovitka.

»Lepšega, vzvišenejšega, idealnejšega ne poznam na svetu, in le tedaj je vredno živeti, če sodelujemo pri zveščanju duš in s tem množimo čast božjo.«

(Besede Služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.)

Razširjajte naše nove koledarje!

Klaverjev misijonski koledar 1939.

Cena Din 5.—.

Misijonski koledarček za mladino 1939.

Cena Din 3.—.

Zakaj pa Vam naše misijonske koledarčke tako toplo priporočamo? — Zato, ker s tem ubogim afriškim misijonom pomagata. Čim več koledarjev boste razpečali, tem večjo pomoč naklonite ubogim misijonom — in obenem širite dobro koristno berilo, kar sv. oče tako zelo priporoča.

Naslov glejte na 2. strani.

Spomin na umrle.

† Nadškof Le Roy, bivši vrhovni predstojnik kongregacije očetov Sv. Duha. — Nadškof Franc Person, apost. vikar iz lyonske misij. družbe. — Franc Gartner, župnik, Zg. Poljskava. — Brat Kazimir, D. J., vikariat Fumban. — Neža Kaltenböck, vnanja pomožna misijonarka, umrla v Solnogradu po 40 letni neumorni misijonski službi za Afriko. — Frančiška Gregorič, Dekanik. — Marija Smrekar, Sp. Ribče. — Ivan Grad, Pšata. — Cecilija Pučko, Mala Nedelja. — Marija Poglajen, Gorje pri Bledu. — Neža Lipovec, Gorje pri Bledu. — Urška Močan, Brežice. — Jožefa Jurgec, Celje. — Adela Mahnič, Ptuj. — Cilka Eiselt, Šmarje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Darovi. N. N. iz Celja 300 din za sv. maše, ki naj jih berejo čast. misijonarji v Afriki.

